

"No hi ha hagut mai el ministeri de qui tanca les portes, mai!"

Dm, 13/05/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del Papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dilluns 12 de maig de 2014*

L'Esperit bufa cap on vol, però una de les temptacions més comunes de qui té fe és de barrar-li el pas i de portar-lo en una direcció més que en una altra. Una temptació no estranya, fins i tot en els primers temps de l'Església, com ho demostra l'experiència que viu Simó Pere, en el fragment dels Fets dels Apòstols que ens proposa la litúrgia d'avui. Una comunitat de pagans acull l'anunci de l'Evangeli i Pere és testimoni ocular de la vinguda de l'Esperit Sant sobre ells, però primer dubta de tenir contacte amb els que ell havia considerat sempre "impurs" i després pateix dures crítiques dels cristians de Jerusalem, escandalitzats pel fet que el seu cap hagués menjat amb "no circumcisos" i fins i tot els havia batejat. Un moment de crisi interna que el Papa Francesc recorda amb una mica d'ironia.

"Això era una cosa que no es podia ni pensar. Si demà vingués una expedició de marcians, per exemple, i alguns d'ells vinguessin vers nosaltres, son marcians...no? Verds amb el nas llarg i les orelles grosses, tal com els dibuixen els infants...I un digués: 'Però jo vull el Baptisme!'. Què passaria?"

Pere entén l'error quan una visió li fa veure una veritat fonamental: el que ha estat purificat per Déu no pot ser anomenat "profà" per ningú. I en la narració d'aquests fets a la multitud que el critica, l'Apòstol -recorda el Papa Francesc- els tranquil·litza a tots amb aquesta afirmació: "Si Déu els ha donat el mateix do que ens ha donat a nosaltres per haver cregut en el Senyor Jesucrist, qui sóc jo per posar obstacles a Déu?".

"Quan el Senyor ens mostra el camí, qui som nosaltres per dir: 'No Senyor, no és prudent! No, fem-ho així!'... I Pere en aquella primera diòcesi -la primera diòcesi va ser Antioquia- pren aquesta decisió: 'Qui sóc jo per posar traves?'. Una bonica paraula per als bisbes, per als sacerdots i també per als cristians. Però qui som nosaltres per tancar portes? A l'Església primitiva, encara avui, hi ha el ministeri de l'ostiari. I què feia l'ostiari? Obria la porta, acollia la gent, els feia entrar. Però no hi ha hagut mai el ministeri de qui tanca les portes, mai!".

Encara avui, repeteix el Papa Francesc, Déu ha deixat el lideratge de l'Església "a les mans de l'Esperit Sant". "L'Esperit Sant -continua- és aquell, com va dir Jesús, que ens ho ensenyarà tot" i "farà que recordem tot el que Jesús ens ha ensenyat":

"L'Esperit Sant és la presència viva de Déu en l'Església. És el que empeny l'Església, el que fa que l'Església camini. Cada vegada més, més enllà dels límits, més endavant.. L'Esperit Sant, amb els seus dons, guia l'Església. No es pot comprendre l'Església de Jesús sense aquest Paràclit, que el Senyor ens envia per això. I fa aquestes opcions impensables, però veritablement inimaginables!. Utilitzant paraules de Sant Joan XXIII: és realment l'Esperit Sant que posa al dia l'Església; en veritat, la posa al dia i la fa anar endavant. I nosaltres cristians hem de demanar al Senyor la gràcia de ser dòcils a l'Esperit Sant. La docilitat a aquest

Esperit, que ens parla al cor, ens parla en les circumstàncies de la vida, ens parla en la vida de l'Església en les comunitats cristianes, ens parla sempre”.

Traducció: Josep Ma Torrents -CatalunyaReligió